

Pere Vilanova: «M'indigna la imatge que els catalans som incults que seguim cegament la fe independentista»

El músic presenta un disc amb cançons urgents de protesta i rebel·lió en anglès | A Enderrock.cat estrenem el clip de la cançó «Free Her»

Pere Vilanova | Arxiu de l'artista

El cantautor **Pere Vilanova** va estrenar aquest estiu el seu desè disc, *Lu* (autoeditat, 2017), un treball que clama per la llibertat, i en poc més de quatre mesos ja té un nou àlbum sota el braç. Ara presenta *Rebellion* (autoeditat, 2017), un disc amb cançons urgents de protesta i rebel·lió en anglès on parla del conflicte català i dedica cançons a alguns dels seus actors, com Raül Romeva i Donald Tusk. A Enderrock.cat estrenem el clip de la cançó "Free Her" i conversem amb ell sobre les seves darreres entregues musicals.

Com has estat vivint els últims mesos quant als esdeveniments polítics?

Els darrers mesos els he viscut amb una barreja d'il·lusió i ansietat. A l'agost vaig publicar el meu desè disc, *Lu* (autoeditat, 2017), on per primera vegada escrivia sobre política a la cançó "Sofia", dedicada a la capital de Bulgària, on vaig fer un concert. La cançó del mateix disc, el videoclip de la qual estreneu, "Free Her", també parla directament d'emancipació emocional, de llibertat, una cançó

en certa manera feminista. Però no era un disc polític. *Rebellion* (autoeditat, 2017) sí que és el primer treball absolutament polític que publico, l'onzè disc, el més directe.

D'on surt la necessitat de fer aquest disc?

Aquest estiu vaig marxar de viatge a Taiwan, on tenen experiència amb l'opressió, i tothom em preguntava sobre Catalunya. Llavors va arribar el 20 de setembre, vaig anar a les manifestacions a la Conselleria d'Economia, a la seu de la CUP, amb una sensació d'invasió i d'ocupació com no havia sentit mai. L'1 d'octubre vaig unir-me a la defensa de les escoles, em vaig indignar amb reacció dels mitjans espanyols, em vaig enrabiar amb les màfies sense principis que ocupen la Comissió Europea... El sentiment de trobar-me davant tanta injustícia, de tanta impotència i de constatar que la raó i l'esperança no són suficients per vèncer les tenebres, havia de ser canalitzat d'una manera o altra.

Per què has triat l'anglès per fer un àlbum de cançó protesta?

Acostumo a escriure en anglès, de fet cada vegada ho faig més perquè cada cop viatjo més i toco més a fora de Catalunya. Per mi és una manera natural d'expressar-me, tant a la meua vida personal com en l'artística, també perquè els meus referents musicals són sens dubte anglosaxons. La cançó protesta que entenc que és realment cançó protesta és la música folk dels 60. En aquest sentit, buscava un so semblant a l'anarquia visceral de **Bob Dylan**, l'expressivitat poètica i lírica de **Leonard Cohen** i la sang mediterrània de **Raimon**. No hi ha res que sigui més protesta en aquest món i en aquest moment que un cantautor amb una guitarra cantant les seves paraules i fent viatjar les seves cançons, intentant treure diners d'on pot per gravar discos i penjar-les als núvols digitals de les xarxes esperant que una orel·la amiga se les faci seves. En aquest sentit, l'anglès té unes bones ales perquè les melodies i les idees viatgin més enllà de les nostres fronteres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4DNiklx0eEc>

En aquests discos adreces cançons a dos personatges, Raül Romeva i Donald Tusk. Per què ells?

Raül Romeva va ser un dels mecenes del meu disc *Les tres estacions* (autoeditat) l'any 2014. Recordo que havia començat un Verkami i li vaig enviar un missatge per Facebook. Com que moltes cançons del disc parlaven de quan jo havia viscut i tocat pels carrers de Bèlgica, vaig pensar que a ell, que era eurodiputat en aquell moment, li podria interessar. Li vaig dir: "Ja sé que no em coneixes, però sóc un jove músic i estic mirant de tirar endavant aquest projecte, m'ajudaries?". Al cap de menys d'1 minut s'havia fet mecenes del meu disc i havia compartit el projecte a les seves xarxes socials. No podré perdonar mai ni a Espanya ni a Europa que l'hagin tancat a la presó per seguir les seves idees. És inacceptable.

I en el cas de Tusk?

Donald Tusk és un buròcrata sense escrúpols que es deixa dominar pels interessos dels països que el pressionen. Malgrat això, de vegades tinc la sensació que ell, en el pla personal, té alguna cosa bona que cal potenciar. Fer-li una cançó era una manera d'intentar despertar-la. D'altra banda, també volia deixar clar a la cançó que els catalans som molt internacionals i que és un insult la imatge que s'intenta vendre sobre que som gent tancada i inculta que segueix cegament la fe independentista. M'indigna molt això i volia enviar un missatge clar. I més enllà de tot això, el conseller de Cultura exiliat a Brussel·les, Lluís Puig, va fer un tuit fa uns dies amb el meu disc, i em va fer molt feliç poder fer, des d'on sóc, alguna cosa.

A qui dediques "Free Her"?

"Free Her" és una cançó d'amor i de llibertat, es tracta de posar sobre la taula el fet que ningú no pot decidir per tu i no necessites cap benedicció externa per estar o estimar qui tu vols, si aquest algú és el que realment vols. Sovint, aquesta situació en moltes cultures, i sobretot a causa del patriarcat i el masclisme, afecta les relacions de parella de manera que genera pors i, fins i tot, l'estancament. És fascinant com la política, la guerra i el conflicte poden ser descrits en les accions de l'amor i el desamor entre dues persones. Al final, la qüestió essencial és si tenim dret a ser

lliures, oi?

Qui t'ha influenciat a l'hora de fer aquests discos?

Per al disc *Lu* sobretot **Damien Rice**. Per a *Rebellion*, sobretot **Dylan** i **Cohen**, que són les meves fonts eternes. També m'he tornat a ficar molt a dins de **Springsteen** i **Iron and Wine**, últimament.